

Efter 11 marts 2020 må vi sige, vi har været igennem den mest turbulente tid, vi har oplevet i vores generation.

Mange er blevet ramt, ikke kun af covid, men af psykiske sygdomme og stress.

I denne tid er der mere end nogensinde brug for at finde løsninger på de problemer, vi befinder os i lige netop nu. Kan vi hjælpe, når vores nærmeste rammes?

Det er altid sværest at hjælpe vores nærmeste.

Tale med dem om de følelsesmæssige ting.

Jeg nævnte de nye tiltag det gamle landsgilde havde sendt ud, bl.a. Samtalespillet som starter med overskriften:

"Samtaler er roden til vor forståelse af hinanden

For forstår vi ikke hinanden, kan vi ikke sætte os i den andens sted, og så kan vi ikke hjælpe hinanden.

Gennem samtale, kan vi slå hul på det, der skiller os, sætte os på sporet af hinanden.

Den gruppe der havde lavet udflugten, sprængte nogle rammer, ikke mindst da vi besøgte kunstmuseet.

Kunstværket formår at vække stærke følelser. Kunstneren, der udtrykker sig på lærred, gør de hverdagsting de har oplevet til en anderledes oprørende oplevelse når det bliver malet.

Kunstværket fremkalder en effekt, som overgår virkeligheden, og effekten i kunstværket fremkalder stærke følelser hos os. Måske fordi kunstværker fremkalder helt fundamentale forhold i vores liv.

K.E. Løgstrup insisterer på at værket vækker stærke følelser hos os, fordi han mener vi er dybt forbundet med hinanden, det er ikke noget vi tænker på i hverdagen, men kunstværket åbner vores øjne for den indbyrdes afhængighed. Edvard Munch malede 4 malerier af Skriget, det første blev vist første gang i Berlin december 1893 under titlen fortvivlelse.

Munch skrev i et digt:

"Jeg gik bortover vejen med 2 venner.

Solen gik ned.

Himmelen blev blodig rød.

Og jeg følte et pust af vemod.

Jeg stod stille træt til døden.

Over den blåsorte fjord og stad lå blod og ildtunger.

Mine venner gik videre, jeg blev tilbage, skjælvende af angst.

Jeg følte det store skrig i naturen."

I august 1883 eksploderede vulkanen Krakatau, og det skabte blodrøde solnedgange fra november 1883 til februar 1884, affødt af støv og aske.

Er det det store skrig fra Munchs maleri vi fornemmer i klimadebatten? Og den magtesløse følelse vi fik efter en, med dansk statsborgerskab dræbte 5 mennesker i Norge.

Vi kæmper for at genoprette vores klode, vi kæmper for at finde ind til alle de psykisk syge. Der har været alt for mange episoder globalt affødt af menneskets og naturens grusomhed.

I en bog om Picasso, skrevet af hans tredje kone, skriver hun om sin mormor, at hun ofte gik hen på kirkegården og satte sig på en bænk ved en grav, hvor hendes mand og 3 børn lå begravet, hun sad der med et venligt smil og et forklaret ansigtsudtryk, og barnebarnet spurgte, hvorfor hun sad sådan?

"Det vil du forstå, når du har gennemgået mange lidelser, og dit hjerte løber fuldt af minder, du føler smerte over det, som ikke er mere, da opdager du, hvor kort livet er.

Når denne indsigt har ramt dit hjerte, vil du ikke mere leve, blot for din egen skyld, men for andre mennesker, for dem du holder af."

Frans af Assisi siger i en bøn om kærlighedens sindelag, her forkortet.

Herre gør mig til redskab for din fred, lad mig bringe kærlighed hvor hadet råder, lad mig bringe forståelse hvor hadet råder.

Lad mig bringe enighed, hvor der findes splid. Lad mig bringe lys, hvor mørket råder.

Det gør vi med fredslyset, det er berigende at bringe det ud her i Haderslev og ikke mindst med det budskab der følger med.

Kan vi hente hjælp i kunsten og naturen?

I kunsten sanser vi, det er sansningen der bringer vores følelser frem, men når vi ser et kunstværk, begynder vi med det samme at bearbejde det, f.eks. med Skriget, så spørger vi, hvad er grunden til dette skrig, spørger til udtrykket og hvad har han set.

Anderledes er det med naturen. Her finder vi ro og harmoni.

I naturen kommer vi i balance

Men vi skal have ryddet op i naturen, tænke på hvad vi påfører den, tænke på, ja, jeg kunne godt undvære den rejse, for skønheden findes lige udenfor vores gadedør, i familien, blandt venner og her i gildet.

Vi må i gang med at "samtale".

Vores samfund har ikke ændret sig siden Adam og Eva, Eva gav mig æblet, sagde Adam, slangen forførte mig sagde Eva, og lige siden har vi haft undskyldninger for vores handlinger.

Vi siger i dag vores børn skal være naturlige og frie, og der ikke findes ondskab i mennesket.

Hvis noget går galt i en opdragelsessituation, gør vi som Freud, finder en undskyldning. Vi prøver ikke at granske i gåden, mennesket.

I dag er vi prisgivet ideologierne, fordi vi ingen normer har, de findes heldigvis i spejder og gildeloven.

Men hånd i hånd med ideologierne følger børn og unges rodløshed, og også de voksnes. Og når dette fænomen får lov at vokse, er det fordi vi ikke tør have en livsholdning, og give den videre.

Det gør vi her i gilderne ved at afholde spejderløb og vise hvad vi står for.

Jeg var i 3. Klasse på Erlev skole, og der var 2 drenge, der sagde: "Dig kender vi fra Sct. Georgsløbet, det var bare så godt."

Her har vi gjort en forskel.

Vores livsholdning er gildeloven, og vi må spørge os selv:

Hvilke værdier tillægger vi vort gilde?

Hvad ønsker vi af vores gilde?

Hvilken indsats vil vi ønske af hinanden?

Hvilken indsats vil du kræve af dig selv?

Vi må føre den debat: "Hvad kan vi, hvad vil vi og hvad gør vi ?"

Gildecafeen er et godt samtalested, her mødes vi og kommer ind på mange ting, tak Margit og Conni for jeres store arbejde.

Tak Vibeke og Kurt for en dejlig aften, ja til hele gruppen.

Her fik vi indblik i hvad man kan præstere, udholdenhed er vist hovedordet.

Kinesiske digtere har udtrykt: ædelstene kan ikke poleres uden gnidninger, og mennesket kan ikke fuldendes uden gennem vanskeligheder.

Jeg ved ikke hvordan vi får taget hul på samtalen, og hvordan vi finder nye veje i gildet. Men lad os komme i gang.